

РЕШЕНИЕ

№ 10240

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разглежда докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20221110106549 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от С. Г. Д. против

Ищецът твърди, че в периода от 06.08.1999 г. и към момента е заемал различни длъжности в структурата на, като към момента е на длъжност началник на сектор „МОУСВ“, Отдел „УС“ при ГДГП-....., поради което на основание чл.181, ал.1 ЗМВР, вр. чл.4 от Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на има право да получава левовата равностойност на неосигурена храна в размер на 4 320 лв.

Сочи, че разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР е приложима и по отношение на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, какъвто е бил той след 01.02.2017 г., независимо, че съгласно чл. 142, ал. 4 ЗМВР статутът му се урежда от ЗДСл. Соци, че с ежемесечната заплата не му е заплащана левовата равностойност на полагащата му се и неосигурена от ответника храна, чиято стойност за периода от 01.02.2019 г. – 31.01.2022 г. се равнява на сумата от общо 4 320 лв.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди, да му заплати:

сумата **4 320** лв., представляваща левовата равностойност на полагащата му се и неосигурена от ответника храна за периода 01.02.2019 г. – 31.01.2022 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане, както и

сумата **656, 94** лв., представляваща мораторна лихва за периода 28.02.2019 г. – 09.02.2022 г. Претендира разноси.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответник ГД „.....“ -....., с който оспорва исковете. Излага съображения, че статутът на ищеца се урежда от ЗДСл, който не регламентира възможност за заплащане на левова равностойност на храна на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, какъвто е ищецът. Соци, че на същия не е заплащана левова равностойност на храна, тъй като такава не му се дължи, доколкото му е определена индивидуална основна заплата, в която се включва и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Позовава се на

давност. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от евентуалния ответник –, с който оспорва исковете по основание и размер. Оспорва да е материалноправно легитимиран да отговаря по предявените искове. Сочи, че на ищеца не е заплащана левова равностойност на храна, тъй като такава не му се дължи, доколкото му е определена индивидуална основна заплата, в която се включва и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, в подкрепа на което излага съображения. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Безспорно е между страните, че от 1999 г. и към момента ищецът е заемал различни длъжности в структури на ГД „.....“-....., като към момента заема длъжността началник на сектор „МОУСВ“, Отдел „УС“ при ГДГП-.....

По делото е представена кадрова справка за ищеца, от която се установява, че ищецът е назначен на работа в на 06.08.1999 г. на длъжност „главен инспектор“ в сектор „Материално-техническо осигуряване, планиране и централни доставки“ на направление МТОСО при ДНСГП и му е присвоено звание „капитан“ от, като последователно е заемал следните длъжности: главен експерт в „Държавни имоти и ремонти“ на сектор МТОПЦДПРНС от направление МТОСО при ДНСГП от 25.04.2003 г. до 29.08.2003 г.; експерт в „Държавни имоти и ремонти“ на сектор МТОПЦДПРНС от направление МТОСО при ДНСГП от 29.08.2003 г. до 01.09.2006 г.; със заповед № К-2304/22.06.2004 г. му е присвоено звание „майор“; специалист II степен в сектор „Стопански дейности“ от отдел МТО от Администрация при НСП от 01.09.2006 г. до 01.04.2007 г. и му е присъдена категория В; специалист I степен в сектор „Стопански дейности“ от отдел МТО от Администрация при ГДГП от 01.04.2007 г. до 01.05.2009 г.; специалист I степен в сектор „МТО, планиране, поддръжка и ремонт на недвижима собственост“ от отдел „Логистика“ при ГДГП от 01.05.2009 г. 16.08.2012 г.; със заповед № 118/01.09.2010 г. му е присъдена категория В със специфично наименование „главен инспектор“; ВНД началник на сектор МТОПРНС от отдел „Логистика“ при ГДГП от 16.08.2012 г. до 06.12.2013 г.; началник на сектор МТОПРНС от отдел „Логистика“ при ГДГП от 06.12.2013 г. до 09.09.2014 г.; началник на сектор „Материално осигуряване и управление на собствеността“ от отдел „Управление на собствеността“ при ГДГП от 09.09.2014 г. до 15.04.2015 г.; началник на сектор „Материално осигуряване и управление на собствеността“ от отдел „Управление на собствеността“ при ГДГП (по §86 от ПЗР към ЗИД на З....., към 01.04.2015) от 15.04.2015 г. до 01.02.2017 г. със специфично наименование „Главен инспектор“.

Със заповед № 8121К-2326/07.02.2017 г. е преназначен на сега заеманата длъжност началник на сектор „Материално осигуряване и управление на собствеността“ от отдел „Управление на собствеността“ при „.....“ – Със заповеди № 8121К-2326/07.02.2017 г., 8121К-2103/08.03.2018 г., 8121К-7889/27.03.2019 г. и 8121К-2058/15.03.2022 г. са му присъждани съответно III, II и I младши и V старши рангове.

Безспорно е между страните, че през исковия период ищецът е полагал труд.

Безспорно е между страните, че в рамките на исковия период на ищеца не е заплащана левовата равностойност на храната.

Със заповед № 81213-1716/28.12.2018 г. (в сила от 01.01.2019 г.), издадена от Министъра на вътрешните работи, се определя легова равностойност на служителите по чл.142, ал.1, т.1 и 3 и ал.1 З..... през 2019 г. в размер на 120 лв. месечно.

Със заповед № 81213-1464/31.12.2019 г. (в сила от 01.01.2020 г.), издадена от Министъра на вътрешните работи, се определя легова равностойност на служителите по чл.142, ал.1, т.1 и 3 и ал.1 З..... през 2020 г. в размер на 120 лв. месечно.

Със заповед № 81213-1410/30.12.2020 г. (в сила от 01.01.2021 г.), издадена от Министъра на вътрешните работи, се определя легова равностойност на служителите по чл.142, ал.1, т.1 и 3 и ал.1 З..... през 2021 г. в размер на 120 лв. месечно.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

Предявени са искове с правно основани чл.181, ал.1 З..... и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Според чл.61, ал.2 КТ за длъжности, определени в закон или в акт на Министерския съвет, трудовият договор се сключва от по-горестоящия спрямо работодателя орган, като в тези случаи трудовото правоотношение се създава с предприятието, в което е съответната длъжност. Цитираната разпоредба е приложима по аналогия и при действието на Закона за държавния служител и другите закони, уреждащи държавна служба, когато служебното правоотношение възниква от акт на компетентен орган по назначението, който е част от структурата на едно учреждение, но служебното правоотношение се осъществява в рамките на друго такова (в посочения смисъл – решение № 99/03.07.2019 г. по гр. д. № 1876/2018 г. на ВКС, IV ГО; решение № 11/27.01.2016 г. по гр. д. № 3330/2015 г. на ВКС, IV ГО; решение № 470/28.02.2014 г. по гр. д. № 3253/2013 г. на ВКС, IV ГО и др.). В настоящия случай орган по назначението на ищеца като държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т. 2 ЗМВР е Министърът на вътрешните работи, а предприятието, в което са заеманите от него длъжности е в ГД „.....“ - Съгласно чл.37, ал.2 от ЗМВР Главните дирекции, областните дирекции, дирекция „Миграция“, дирекция „Международни проекти“, дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“, дирекция „Комуникационни и информационни системи“, Академията на и Медицинският институт са юридически лица.

Следователно работодател по служебното му правоотношение е ГД „.....“ - и именно това учреждение – разпоредител с бюджетни кредити, е задължено към служителя за трудовите му възнаграждения и други плащания, свързани с изпълнението на службата, в т. ч. и процесните такива за леговата равностойност на храна.

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца на наличието на следните предпоставки: 1. служебно правоотношение с ответника в рамките на исковия период, по силата на което е работил при него като държавен служител; 2. основанието за дължимост на претендираната сума; 3. нейния размер.

При установяване на посочените обстоятелства в тежест на ответника е да докаже твърденията от него възражения срещу основателността на исковата претенция.

Безспорно е между страните наличието на служебно правоотношение, в рамките на което в периода от 1999 г. и към момента на предявяване на иска ищецът е заемал различни длъжности в структурите на, което се потвърждава от представената кадрова справка, според което ищецът е назначен на работа в на 06.08.1999 г. на длъжност „главен инспектор“ в сектор „Материално-техническо осигуряване, планиране и централни доставки“ на направление МТОСО при ДНСГП и му е присвоено звание „капитан“ от, като последователно е заемал следните

длъжности: главен експерт в „Държавни имоти и ремонти“ на сектор МТОПЦДПРНС от направление МТОСО при ДНСГП от 25.04.2003 г. до 29.08.2003 г.; експерт в „Държавни имоти и ремонти“ на сектор МТОПЦДПРНС от направление МТОСО при ДНСГП от 29.08.2003 г. до 01.09.2006 г.; със заповед № К-2304/22.06.2004 г. му е присвоено звание „майор“; специалист II степен в сектор „Стопански дейности“ от отдел МТО от Администрация при НСП от 01.09.2006 г. до 01.04.2007 г. и му е присъдена категория В; специалист I степен в сектор „Стопански дейности“ от отдел МТО от Администрация при ГДГП от 01.04.2007 г. до 01.05.2009 г.; специалист I степен в сектор „МТО, планиране, поддръжка и ремонт на недвижима собственост“ от отдел „Логистика“ при ГДГП от 01.05.2009 г. до 16.08.2012 г.; със заповед № 118/01.09.2010 г. му е присъдена категория В със специфично наименование „главен инспектор“; ВНД началник на сектор МТОПРНС от отдел „Логистика“ при ГДГП от 16.08.2012 г. до 06.12.2013 г.; началник на сектор МТОПРНС от отдел „Логистика“ при ГДГП от 06.12.2013 г. до 09.09.2014 г.; началник на сектор „Материално осигуряване и управление на собствеността“ от отдел „Управление на собствеността“ при ГДГП от 09.09.2014 г. до 15.04.2015 г.; началник на сектор „Материално осигуряване и управление на собствеността“ от отдел „Управление на собствеността“ при ГДГП (по §86 от ПЗР към ЗИД на З....., към 01.04.2015) от 15.04.2015 г. до 01.02.2017 г. със специфично наименование „Главен инспектор“.

Със заповед № 8121К-2326/07.02.2017 г. ищецът е преназначен на сега заеманата длъжност началник на сектор „Материално осигуряване и управление на собствеността“ от отдел „Управление на собствеността“ при „.....“ –

Със заповед № 8121К-2326/07.02.2017 г., заповед № 8121К-2103/08.03.2018 г., заповед № 8121К- 7889/27.03.2019 г. и заповед № 8121К-2058/15.03.2022 г. са му присъждани съответно III, II и I младши и V старши рангове.

Съдът приема, че правният статут на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 З..... в т. ч. и ищецът се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния З..... Действително, в чл. 142, ал. 4 З..... се посочва, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл, но тази разпоредба следва да се тълкува във връзка с изричния текст на специалния закон, а именно: чл. 1 З....., който има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват за закона, и гласи, че З..... урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на и статута на служителите в него. Посочената разпоредба представлява общо положение, като дава основание останалите текстове в него да се тълкуват във взаимовръзка с нея. Ето защо, разпоредбата на чл. 142, ал. 4 З....., според която статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл, също следва да се тълкува във връзка с чл. 1 З..... Следователно, общите разпоредби относно статута на държавните служители ще се прилагат и по отношение на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗДСл само и единствено при липсата на изрично специално правило в З....., което би дерогирало общия закон. Изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 З..... от приложното му поле би било в противоречие с основните принципи на управление на държавната служба в, посочени в чл. 141 З.....

Съгласно чл.181, ал.1 З..... на служителите на се осигурява храна или левовата ѝ равностойност. С оглед липсата на изрично разграничение в посочената норма, следва да се приеме, че такова право имат всички служители на

В случая, този извод не се опровергава от уредбата в специалната Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата

равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, която в чл. 1 от предвижда, че определя условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на по чл.142, ал. 1, т. 1 и 3 З..... и по § 86 от ПЗР на ЗИД на З..... Това е така, тъй като законът не делегира на Министъра на вътрешните работи да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1-3 З..... /ал. 4 на чл. 181 З...../. В този смисъл за отговор на въпроса кои лица имат право на безплатна храна или левовата равностойност следва да се изходи единствено и само от З..... Нещо повече, дори да се приеме, че е налице противоречие между разпоредбата на чл. 1 от Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи и специалния З....., до какъвто извод съдът не достига, то следва да се приложи разпоредбата на акта от по-висока степен, т.е. чл. 181, ал. 1 З..... На следващо място, освен буквалното и граматическо тълкуване на посочената разпоредба, следва да бъдат съобразени и принципите на управление на държавната служба в и най-вече тези за забрана за дискриминация и обективност, тъй като в противен случай дългогодишни държавни служители от системата на биха били поставени в неравностойно положение спрямо другите служители на, които са назначени по трудово, респ. по служебно правоотношение по З..... Не би отговаряло на принципите и духа на закона тълкуване, при което за сходни длъжности на лицата по трудови правоотношения се осигурява храна или се изплаща левовата равностойност, а на тези по служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 З..... – не. Нещо повече, според § 69 от ПЗР на З..... /в сила от 01.02.2017 г./ служебните правоотношения на държавните 3 служители в, за които се прилага § 86 от ЗИД на З....., и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл, считано от датата на влизане на този закон в сила.

Следователно, на служителите, чиито правоотношения по силата на закона се преобразуват в служебни такива по ЗДСл, също се дължи левова равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 З....., или – изрично З..... урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 З..... се дължи левова равностойност за неосигурена храна. Такова следва да бъде разрешението и при сключването на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 З..... предвид разпоредбата на чл. 181, ал. 1 З..... и с оглед справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата на

Изложеното обосновава извод, че обстоятелството, че ищецът е имал качеството на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 З..... поражда правото на същия да получи от работодателя си храна или левовата равностойност, предвидени в специалните разпоредби, уреждащи правния статут на лицата, работещи в системата на

Съгласно чл.4 от Наредба № 8121з-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата й равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, служителите на, на които не се осигурява храна, получават ежемесечно левовата й равностойност, която се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи.

В случая не се спори между страните, че през исковия период ищецът е полагал

труд. Не се твърди и установява да му е била осигурена храна, с оглед на което следва да се приеме, че в негова полза е възникнало вземане за левовата й равностойност.

Последната се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи, каквито в случая се явяват заповед № 8121з-1716/28.12.2018 г., заповед № 8121з-1464/31.12.2019 г. и заповед № 8121з-1410/30.12.2020 г., издадени от Министъра на вътрешните работи. В последните е посочено, че се отнасят за служителите на по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 З.....

Доколкото обаче се достигна до извод, че ответникът дължи левовата равностойност на неосигурена храна и на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 З....., каквото качество несъмнено има и ищецът, и предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, то по аналогия съответно приложение следва да намерят правилата именно на посочените подзаконови нормативни актове.

Размерът и доволствията, които се дължат на всички служители на в това число и на ищеца, се определят ежегодно със заповед на Министъра на вътрешните работи. В случая от представените по делото заповед № 8121з-1716/28.12.2018 г. (в сила от 01.01.2019 г.); заповед № 8121з-1464/31.12.2019 г. (в сила от 01.01.2020 г.) и заповед № 8121з-1410/30.12.2020 г. (в сила от 01.01.2021 г.), се установява размерът на полагащата се сума за непредоставената безплатна храна, а именно: по 120 лв. месечно за периода 01.02.2019 г. – 31.01.2022 г.

Следователно, дължимото обезщетение за неосигурена храна за периода от 01.02.2019 г. – 31.01.2022 г. /36 пълни месеца/, се равнява на сумата от общо 4 320 лв.

По изложените съображения искът се явява основателен в пълния му предявен размер.

От страна на ответника е заявено възражение за давност. Искът е предявен на 10.02.2022 г., с оглед на което погасени по давност се явяват вземанията, станали изискуеми преди 10.02.2019 г., с оглед периодичния им характер, каквито в случая не се претендират. Не се спори между страните, че сумите са дължими до 27-мо число на текущия месец, с оглед на което вземането за първия месец от исковия период – м.02.2019 г., става изискуемо на 27.02.2019 г., поради което възражението се явява неоснователно.

Задължението е парично, поради което в случай на неизпълнение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата съгласно чл.86, ал.1 ЗЗД.

Предвид основателността на главния иск, основателна се явява и акцесорната претенция за мораторна лихва в размер на сумата 656, 94 лв. за периода 28.02.2019 г. – 09.02.2022 г., като относно началния момент, от който се претендира лихвата, не е налице спор между страните.

С оглед обстоятелството, че исковете срещу ГД „.....“ – се уважават изцяло, то не се е сбъднало вътрешно-процесуалното условие да бъдат разгледани исковете по отношение на евентуалния ответник – Министерство на вътрешните работи.

По разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 600 лв. разноски по делото.

Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, като съобрази естеството на правния

спор, вида и обема на осъществяваната правна защита, в т.ч. процесуално представителство в открито съдебно заседание, както и нормата на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – в ред. преди изм. ДВ, бр. 88/04.11.2022 г., приложима към момента на сключване на договора за правна защита – 01.02.2022 г., минималният размер по която (578, 39 лв.) не е надвишен до степен, обуславящ извод за неговата прекомерност.

Ответникът няма право на разноски по делото.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати, на основание чл.78, ал.6 ГПК, по сметка на СРС сумата от 199, 08 лв. държавна такса за производството.

Евентуалният ответник има право на разноски по делото, доколкото претенцията спрямо него не се разглежда предвид уважаването на исковете срещу главния ответник, с оглед на което по аналогия от чл.78, ал.4 ГПК, на последния следва да се присъди сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Доколкото при евентуалното субективно съединяване на исковете всички процесуални действия както по главния, така и по евентуалния такива, се развиват в едно производство, в което на евентуалния ответник е предоставена възможност да осъществява активна защита, процесуалните му права при краен резултат – уважаване на главния иск и не разглеждане на евентуалния, следва да бъдат приравнени на ответника, спрямо когото производството е прекратено /в посочения смисъл – определение № 429 от 08.08.2017 г. по ч.т.д. № 1401/2017 г. на ВКС, I TO/.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „.....“–....., БУЛСТАТ да заплати на С. Г. Д., ЕГН *****, на основание чл.181, ал.1 З..... и чл.86, ал.1 ЗЗД сумата **4 320** лв., представляваща левовата равностойност на полагащата му се и неосигурена от ответника храна за периода 01.02.2019 г. – 31.01.2022 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 10.02.2022 г. до окончателното плащане, както и сумата **656, 94** лв., представляваща мораторна лихва за периода 28.02.2019 г. – 09.02.2022 г.

ОСЪЖДА „.....“–....., БУЛСТАТ да заплати на С. Г. Д., ЕГН *****, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **600** лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА С. Г. Д., ЕГН *****, да заплати на Министерство на вътрешните работи, БУЛСТАТ 000695235, сумата от **100** лв. юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА „.....“–....., БУЛСТАТ да заплати, на основание чл.78, ал.6 ГПК, по сметка на СРС сумата от **199, 08** лв. държавна такса за производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____